

Dr. Török Judit (1948–2013)

1990-ben, nyolc másik képzőhellyel együtt, Szegeden is megindult a főiskolai diplomát adó általános szociális munkás-képzés. Dr. Török Judit ennek a képzésteremtő és -formáló folyamatnak volt országos viszonylatban is az egyik meghatározó alakja. Szakértőként tevékenyen részt vett a szociális munkás-képzés tartalmi és formai kereteit megfogalmazó Soproni Norma kidolgozásában. A szociális ágazathoz kapcsolódó jogszabályalkotást, illetve a később induló képzések szakmai arculatának kialakítását is támogatta a tudásával.

A születő szakma céljainak biztos ismerete mellett olvasottsága és az emberek iránti elkötelezettsége segítette őt abban, hogy a szegedi képzést magas színvonalúvá alakítsa. Elismert szakmai tekintélyeket győzött meg a szociális munkás képzés fontosságáról. Szervezőmunkájának köszönhetően az első másfél évtizedben a hazai orvos-, jog- és társadalomtudomány legkiválóbb szereplői fordultak meg a tanszéken.

A tanszék alapítását követve, vezetői tevékenységéhez oktatói munka is társult. Vezetői munkáját a kritikus, perfekcionista szemlélet és a támogató attitűd jellemezte. Gondolataival inspirálta a folyamatos képzésfejlesztést, innovációt. Nem a végzettsége, hanem a habitusa, életségzeme tette szociális munkássá: a gondolkodó ember eszközeivel kereste a szociális problémák megoldásának módjait, a társadalmi párbeszéd és a változtatás lehetőségeit.

Az ő rendkívüli munkabírásiának, elkötelezettségének köszönhető, hogy – különösen itt az alföldi megyékben, de talán országosan is – jelentősen több szakképzett, diplomás szociális munkás látja el azokat a nehéz feladatokat, amelyekhez nem elég a jó szándék és talán még a hivatástudat sem. Szükség van komoly felkészültségre, mind elméleti, mind gyakorlati szinten. Dr. Török Judit tudta ezt, és ezért a gyakorlatban dolgozó legkiválóbb szakembereket is megnyerte az itt folyó képzés számára. Széles körű kapcsolatrendszerét építette ki a hazai és nemzetközi társintézményekkel és a szociális munkát magas szinten művelő szakemberekkel. A szociális képzés tagjait tömörítő szervezetek emblematikus alakjaként sokat tett a gyakran méltatlanul mellőzött szakma, és az e hivatás művelői által segített, perifériára szorult emberekért.

2009-ben nyugdíjba vonult. Nyugdíjas éveiben családja, szeretete körében élve továbbra is aktív szerepet vállalt a tudományos közéletben, ezért elvesztése különösen fájdalmas a szakmának.

2013. december 2-án bekövetkezett halála fájdalommal érintette a Szegedi Tudományegyetem, az Egészségtudományi és Szociális Képzési Kar és a Szociális Munka és Szociálpolitika Tanszék valamennyi munkatársát.

Szegedi Tudományegyetem Egészségtudományi
és Szociális Képzési Kar